

XXVIII MIĘDZYNARODOWA KONFERENCJA
CZERWONEGO KRZYŻA I CZERWONEGO
PÓŁKSIĘŻYCA
GENEWA, 2-6 GRUDNIA 2003

DEKLARACJA
PROGRAM DZIAŁALNOŚCI HUMANITARNEJ
REZOLUCJE
ZOBOWIĄZANIA

Przedmowa

Z wielką przyjemnością przedstawiamy członkom i uczestnikom Konferencji oraz wszystkim zainteresowanym tę broszurę zawierającą Deklarację i Program Działalności Humanitarnej oraz rezolucje przyjęte na XXVIII Międzynarodowej Konferencji Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężyca. W czasie Konferencji osiągnięto konsensus o solidnych podstawach w sprawie ambitnych decyzji humanitarnych, które będą wyznacznikiem naszej pracy do kolejnej Międzynarodowej Konferencji w 2007 r. i dalej.

Przyjęcie tych rezolucji było ważne, ale równie ważna jest ich realizacja. Sukces XXVIII Międzynarodowej Konferencji będzie oceniany przez pryzmat osiągniętych rezultatów i zmian dokonanych w nadchodzących latach. Od członków Konferencji i innych zainteresowanych stron zależy teraz nawiązanie partnerstwa, koniecznego do zapewnienia realizacji naszych wspólnych celów humanitarnych, partnerstwa odpowiedzialnego za swoje zobowiązania wobec Konferencji oraz ofiar konfliktów zbrojnych, klęsk i chorób.

Chcielibyśmy położyć szczególny nacisk na zobowiązania złożone w Deklaracji i Programie Działalności Humanitarnej, przyjęte w Rezolucji I.

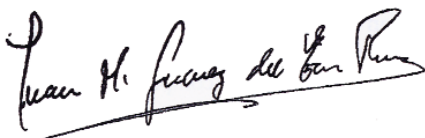
Deklaracja odzwierciedla stanowisko państw i składników Międzynarodowego Ruchu Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężyca w najważniejszych kwestiach i wyzwaniach humanitarnych, które stoją przed dzisiejszym światem oraz proponuje ogólne, długoterminowe priorytety związane z ochroną ludzkiej godności.

Te kwestie i priorytety są uzupełnione przez **Program Działalności Humanitarnej**, który stawia konkretne, wymierne i nakierowane na działania cele. Program skupia się na czterech celach ogólnych, ukierunkowanych na wzmocnienie ochrony podczas konfliktów zbrojnych i innych sytuacji przemocy oraz na zmniejszanie ryzyka i zasięgu klęsk i chorób. Te cele dzielą się następnie na cele końcowe i proponowane działania, które dotyczą:

- *kwestii osób zaginionych w związku z konfliktami zbrojnymi lub innymi sytuacjami zbrojnej przemocy oraz pomocy dla ich rodzin;*
- *kosztów ludzkich spowodowanych dostępnością, użyciem i niewłaściwym używaniem broni w konfliktach zbrojnych;*

- *zmniejszania ryzyka i zasięgu katastrof oraz usprawniania mechanizmu przygotowania i reagowania;*
- *zmniejszania ryzyka i zasięgu HIV/AIDS oraz innych chorób zakaźnych w stosunku do ludzi narażonych.*

Program Działalności Humanitarnej odnosi się do dziedzin, w których Międzynarodowa Konferencja, jako unikalne forum gromadzące państwa i części składowe Ruchu, może wnieść szczególny wkład w zmaganiach z obecnymi wyzwaniami na polu humanitarnym. MKCK i Międzynarodowa Federacja będą utrzymywały kontakt z rządami i stowarzyszeniami krajowymi w okresie wdrażania Programu w życie, uznając, że musimy pracować razem, by przyszłe Międzynarodowe Konferencje mogły korzystać z osiągnięć Programu.

Juan M. Suarez del Toro R.
Prezes
Międzynarodowej Federacji Stowarzyszeń Czerwonego Krzyża
i Czerwonego Półksiężycy

dr Jakob Kellenberger
Prezes
Międzynarodowego Komitetu
Czerwonego Krzyża

XXVIII Międzynarodowa Konferencja Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężycy

Genewa, 2-6 grudnia 2003 r.

Spis treści

<i>Rezolucja 1</i>	Przyjęcie Deklaracji i Programu Działalności Humanitarnej	4
<i>Rezolucja 2</i>	Rewizja Regulaminu Funduszu Cesarzowej Shoken	33
<i>Rezolucja 3</i>	Godło (Znak)	35
<i>Rezolucja 4</i>	Miejsce i data następnej Międzynarodowej Konferencji Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężycy	35
<i>Zobowiązanie</i>	przyjęte przez Polski Czerwony Krzyż	36
<i>Zobowiązanie</i>	przyjęte przez Rząd Rzeczypospolitej Polskiej	38

Rezolucja 1

Przyjęcie Deklaracji i Programu działalności humanitarnej

XXVIII Międzynarodowa Konferencja Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężyca (zwana dalej Konferencją)

A.

Przyjmując z satysfakcją do wiadomości środki, które podjęto w celu realizacji Planu działania przyjętego przez XXVII Międzynarodową Konferencję,

wyrażając zadowolenie z przygotowanego przez MKCK i Międzynarodową Federację sprawozdania dotyczącego realizacji Planu działania przyjętego przez XXVII Międzynarodową Konferencję,

zachęcając wszystkich członków obecnej Konferencji do kontynuowania działań dla realizacji tego Planu,

B.

1. *przyjmuje* Deklarację XXVIII Międzynarodowej Konferencji;
2. *podkreśla* konieczność umocnienia implementacji i poszanowania międzynarodowego prawa humanitarnego, a w związku z tym:
 - uznaje, że państwa powinny podjąć krajowe środki dotyczące wdrażania międzynarodowego prawa humanitarnego, a w szczególności zapewnić szkolenie sił zbrojnych i upowszechnić znajomość tego prawa w społeczeństwie oraz przyjąć postanowienia prawne, które są niezbędne dla ukarania zbrodni wojennych, zgodnie z międzynarodowymi zobowiązaniami państw,
 - wzywa państwa do stosowania istniejących mechanizmów implementacji międzynarodowego prawa humanitarnego oraz do czuwania nad ich skutecznym działaniem, zgodnie z zaciągniętymi przez państwa zobowiązaniami międzynarodowymi; prosi także te państwa-strony I Protokołu dodatkowego do konwencji genewskich z 1949 r., które dotychczas nie uznały kompetencji Międzynarodowej Komisji Ustalania Faktów, by w myśl artykułu 90 Protokołu, rozważyły ponownie możliwość uznania kompetencji Komisji,
3. *przyjmuje* Program działalności humanitarnej;

4. *wzywa* wszystkich członków Konferencji do wdrażania Deklaracji i Programu działalności humanitarnej i do działania w ramach swych kompetencji, zadań i zdolności, w celu osiągnięcia określonych celów;
5. *zaprasza* organizacje międzynarodowe i regionalne do realizacji dotyczących ich zadań, zawartych w Deklaracji i Programie działalności humanitarnej;
6. *prosi* wszystkich członków Konferencji o podejmowanie wszelkich możliwych wysiłków, aby skłonić wszystkie odpowiednie podmioty do realizacji Deklaracji i Programu działalności humanitarnej;
7. *prosi* Komisję Stałą Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężyca, by zachęcała i ułatwiała realizację niniejszej rezolucji, a w tym Deklaracji i Programu działalności humanitarnej, zgodnie z ich kompetencjami statutowymi, prowadząc w tym celu konsultacje z państwami-stronami konwencji genewskich i z innymi podmiotami;
8. *prosi* wszystkich członków Konferencji o informowanie MKCK i Międzynarodowej Federacji o postępach w realizacji Deklaracji i Programu działalności humanitarnej, w celu przygotowania sprawozdania na ten temat, które będzie przedstawione Międzynarodowej Konferencji w 2007 r.;
9. *prosi* MKCK i Międzynarodową Federację o wdrażanie i zapewnienie wdrażania Deklaracji i Programu działalności humanitarnej, dzięki działaniom podejmowanym przez obydwie instytucje na szczeblu centralnym oraz na szczeblu delegatur;
10. *prosi* członków Konferencji o złożenie Międzynarodowej Konferencji w 2007 r. sprawozdań na temat wykonania swych zobowiązań;

C.

11. *dziękuje* MKCK za przedstawienie dokumentu zatytułowanego "Międzynarodowe prawo humanitarne a wyzwania powodowane przez współczesne konflikty zbrojne" i wzywa Komitet do dalszego inicjowania refleksji i prowadzenia konsultacji dotyczących problemów określonych we wzmiankowanym dokumencie, a także dotyczących przyszłych wyzwań;
12. *z ogromnym zadowoleniem przyjmuje do wiadomości* wysiłki MKCK dotyczące przeprowadzenia badań na temat zwyczajowego międzynarodowego prawa humanitarnego i *prosi* MKCK o kontynuowanie tych

- prac i przedstawienie ich wyników w czasie Międzynarodowej Konferencji w 2007 r.;
13. *wyraża zadowolenie* z badań przeprowadzonych przez Międzynarodową Federację w odpowiedzi na życzenie sformułowane w czasie XXVII Międzynarodowej Konferencji, które dotyczyło podjęcia tematu "Stowarzyszenia krajowe Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężycy jako pomocnicy władz publicznych w sferze humanitarnej"; w szczególności przyjmuje do wiadomości koncepcję zawartą w studium pt. "Charakterystyka zrównoważonych stosunków pomiędzy Państwami a Stowarzyszeniami krajowymi"; wzywa Federację do kontynuacji i pogłębiania prac na ten temat, drogą wnikliwszych konsultacji z państwami i stowarzyszeniami krajowymi oraz do przedstawienia nowego sprawozdania poświęconego tej sprawie w czasie Międzynarodowej Konferencji w 2007 r.

Deklaracja

"W OBRONIE LUDZKIEJ GODNOŚCI"

My, członkowie XXVIII Międzynarodowej Konferencji Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężyca zebrani na sesji w Genewie, nie możemy zaakceptować tego, że konflikty zbrojne, klęski i choroby uniemożliwiają milionom ludzi zaspokojenie ich podstawowych potrzeb. Jako przedstawiciele państw-stron konwencji genewskich i części składowych Międzynarodowego Ruchu Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężyca, na mocy niniejszej Deklaracji zobowiązujemy się do **ochrony godności ludzkiej** we wszelkich okolicznościach, dzięki umacnianiu poszanowania prawa i ograniczaniu zagrożeń dla ludności, powodowanych skutkami konfliktów zbrojnych, klęsk i chorób.

Ochrona godności ludzkiej wymaga odnowienia partnerstwa pomiędzy państwami i częściami składowymi Ruchu, w celu zapewnienia w duchu solidarności poszanowania wszystkich istot ludzkich, niezależnie od ich pochodzenia, przekonań, religii, statusu i płci. Dlatego zobowiązujemy się potwierdzić i stosować zasady i reguły międzynarodowego prawa humanitarnego, w tym także reguły zwyczajowe, umacniać poszanowanie i poszanowanie różnorodności pomiędzy wszystkimi narodami; przychylnie przyjmujemy inicjatywy regionalne i inne, mające na celu rozwijanie poszanowania dla wszystkich istot ludzkich.

Konflikty zbrojne, akty ślepej przemocy i terroru pozostają zagrożeniem dla poczucia pewności i bezpieczeństwa niezliczonych rzesz ludzi i burzą wysiłki zmierzające do ustalenia trwałego pokoju i stabilności na świecie. Zwracamy się do państw o rozważenie traktatów międzynarodowego prawa humanitarnego i ratyfikacji lub przystąpienia do tych, których stronami dotychczas się nie stały. Potwierdzamy, że wszystkie państwa mają obowiązek poszanowania i zapewnienia poszanowania międzynarodowego prawa humanitarnego, niezależnie od charakteru i przyczyn konfliktu. Wzywamy ponadto państwa, na mocy ich zobowiązań międzynarodowych, do zastosowania istniejących mechanizmów służących realizacji tego prawa, np. takich jak instytucję mocarstw opiekuńczych i Międzynarodową Komisję Ustalania Faktów. Państwa powinny upowszechniać międzynarodowe prawo humanitarne w swych siłach zbrojnych i wśród ludności

cywilnej. Wysiłki zmierzające do uświadamiania ludności cywilnej mogą być rozwijane przy współpracy z Ruchem oraz z mediami, instytucjami religijnymi i innymi o porównywalnym charakterze. Przekonani, że istniejące postanowienia międzynarodowego prawa humanitarnego stanowią właściwą podstawę umożliwiającą sprostanie wyzwaniom stawianym przez współczesne konflikty zbrojne, wzywamy uroczyście wszystkie strony konfliktów zbrojnych do przestrzegania wszelkich stosownych traktatów i zwyczajowych reguł międzynarodowego prawa humanitarnego.

Wzywamy wszystkie strony konfliktów zbrojnych, by uczyniły wszystko w celu ograniczenia liczby rannych, strat śmiertelnych i cierpień zadawanych przypadkowo ludności cywilnej, jak również unikania umyślnego ich powodowania. Zasada rozróżniania pomiędzy ludnością cywilną a kombatantami, pomiędzy obiektami cywilnymi a celami wojskowymi, jak również zasada proporcjonalności w sposobie prowadzenia działań wojennych, musi być przestrzegana we wszelkich okolicznościach. Wzywamy wszystkie strony konfliktów zbrojnych do podjęcia wszelkich możliwych środków ostrożności, aby zredukować do minimum liczbę strat śmiertelnych wśród ludności cywilnej oraz liczbę przypadkowych szkód. Usilnie prosimy wszystkie strony konfliktów zbrojnych postępowanie, które gwarantowałoby poszanowanie kobietom i dzieciom i pozwalałoby im korzystać ze specjalnej ochrony, zgodnie z międzynarodowym prawem humanitarnym. Ponadto powinno być chronione dziedzictwo kulturalne narodów. Wzywamy wszystkie strony konfliktów zbrojnych do zapobiegania grabieży dóbr kultury i miejsc kultu, jak również do zapobiegania aktom wrogim wobec tych dóbr, gdy nie są używane do celów wojskowych, a także do zapobiegania dewastacji środowiska. Wzywamy także państwa do przestrzegania w pełni postanowień międzynarodowego prawa humanitarnego, w szczególności czterech konwencji genewskich, w celu zapewnienia ochrony i pomocy dla ludności cywilnej żyjącej na terenach okupowanych.

Wyrażając szczególne ubolewanie z powodu coraz wyższych kosztów humanitarnych powodowanych przez konflikty zbrojne międzynarodowe, nakłaniamy państwa do umacniania realizacji istniejących środków ochrony dóbr o charakterze cywilnym i osób, które ucierpiały z powodu tych konfliktów, jak również do ustalenia, czy potrzebne są bardziej precyzyjne zasady w celu zapewnienia im takiej ochrony. W żadnym wypadku istniejące standardy ochrony nie mogą być osłabione.

Dziś występują nowe zagrożenia dla bezpieczeństwa świata. Międzynarodowe prawo humanitarne ma zastosowanie do wszelkich sytuacji konfliktów zbrojnych i okupacji. Surowo potępiamy wszelkie działania lub groźby zastosowania przemocy mające na celu sianie postrachu wśród ludności cywilnej. Przypominamy ponadto o środkach ochrony przyznanych przez międzynarodowe prawo humanitarne osobom uwięzionym w związku z konfliktem zbrojnym. Wszyscy uwięzieni powinni być traktowani humanitarnie i z poszanowaniem ich przyrodzonej godności. Szczególnie wzajemnie uzupełniające się zastosowanie międzynarodowego prawa humanitarnego, norm wynikających z praw człowieka i praw dotyczących uchodźców, może zależnie od sytuacji najlepiej chronić godność należną każdej ludzkiej istocie. Międzynarodowe prawo humanitarne nie stanowi przeszkody dla sprawiedliwości, wymaga ono, aby wszyscy domniemani sprawcy zbrodni byli sądzeni zgodnie z odpowiednią procedurą i mieli prawo do sprawiedliwego procesu. Co więcej, potwierdzamy, że żadne państwo ani żadna osoba nie stoi ponad prawem i że nikt nie może być uważany lub traktowany jako wyjęty spod prawa.

Co roku miliony osób giną z powodu klęsk, chorób i konfliktów zbrojnych. Większość zgonów spowodowanych tymi zjawiskami ma miejsce wśród najsłabszych kręgów ludności świata, żyjących w ubóstwie i nie mających dostępu do podstawowej opieki, informacji i wpływu na podejmowanie decyzji. Choroby zakaźne, takie jak HIV/AIDS, gruźlica i malaria przynoszą na świecie katastrofalne skutki, które są najbardziej dotkliwe dla biednych, uchodźców, osób przesiedlonych wewnątrz własnego kraju, migrantów, członków mniejszości, autochtonów, niepełnosprawnych i wszystkich tych, którzy ucierpieli z powodu konfliktów zbrojnych, klęsk lub wykluczenia społecznego, a w szczególności dla kobiet i dzieci. Padają oni ofiarami niechęci i dyskryminacji, które pogłębiają ich słabość i zagrożenie. **Ochrona godności ludzkiej** wymaga podniesienia poziomu opieki medycznej i zmniejszenia zagrożeń zdrowotnych, dzięki zastosowaniu całościowych środków zapobiegawczych, zapewnieniu leczenia i opieki, w tym możliwości zakupu leków po przystępnych cenach. Zobowiązujemy się więc do działania mającego na celu zmniejszenie ryzyka i skutków klęsk dla zagrożonych grup ludności oraz ograniczenia ich podatności na zachorowania wynikającej ze stygmatyzacji i dyskryminacji, objawiających się szczególnie wobec osób dotkniętych HIV/AIDS. W tym celu podejmiemy wspólne działania i nowe inicjatywy zmierzające do sprostania tym wyzwaniom, umacniając możliwości lokalne, rozwijając wolontariat i zacieśniając part-

nerstwo pomiędzy państwami, częściami składowymi Ruchu i innymi organizacjami.

Głęboko zaniepokojeni rosnącą liczbą aktów przemocy skierowanej przeciwko osobom niosącym pomoc humanitarną, deklarujemy, że te osoby w czasie pełnienia ich ważnej roli polegającej na zapobieganiu i uśmierzaniu cierpień, muszą mieć zapewnione poszanowanie i ochronę. Ich niezależność wobec podmiotów politycznych i wojskowych musi być potwierdzona. Wzywamy państwa do czuwania nad tym, aby zbrodnie przeciwko osobom niosącym pomoc humanitarną nie pozostawały bezkarne. Państwa powinny demaskować takie zbrodnie i czynić wszystko co leży w ich mocy w celu zapobiegania atakom skierowanym przeciwko personelowi humanitarnemu i osobom zajmującym się operacjami pomocy. Ponadto personel humanitarny, zgodnie z zasadami prawa międzynarodowego, powinien mieć swobodny i nieutrudniony dostęp do ludności dotkniętej konfliktem zbrojnym, klęską lub chorobą albo znajdującej się pod okupacją obcego państwa. Potwierdzamy odpowiedzialność państw za poszanowanie prawa części składowych Międzynarodowego Ruchu Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężyca do przestrzegania Podstawowych Zasad, w celu zapewnienia bezstronnej, neutralnej i niezależnej ochrony i pomocy wszystkim tym, którzy tego najbardziej potrzebują. Potwierdzamy ponadto obowiązek części Ruchu dotyczący podejmowania współpracy z państwami, zgodnie z właściwym im mandatem oraz statutem Ruchu.

Zobowiązanie, które podejmujemy uchwalając niniejszą Deklarację, uzupełnimy w zdecydowany sposób stosując konkretne środki opisane w "Programie działalności humanitarnej", w którym uwypuklono cztery tematy: sprawę osób uznanych za zaginione i ich rodzin; koszty humanitarne wynikające z dostępności, stosowania i nadużywania broni; ograniczanie zagrożeń i skutków klęsk dla najsłabszych grup ludności; ograniczanie podatności na zakażenia HIV/AIDS i na inne choroby, wynikającą ze stygmatyzacji i dyskryminacji.

Te zagrożenia dla godności ludzkiej należą do najpoważniejszych wyzwań humanitarnych naszej epoki.

Program działalności humanitarnej

Program działalności humanitarnej odnosi się do głównego tematu i ogólnego celu Międzynarodowej Konferencji, którym jest **ochrona godności ludzkiej**. Program zawiera szereg założeń i opisuje mechanizmy działania, które mogą być podejmowane przez państwa i części składowe Ruchu¹ w celu ochrony godności ludzkiej.

W programie omówiono cztery problemy humanitarne:

- sprawę osób uznanych za zaginione wskutek konfliktu zbrojnego lub innych sytuacji odznaczających się przemocą zbrojną powodującą liczne zaginięcia (zwanym dalej "innymi sytuacjami zbrojnej przemocy") oraz sprawę pomocy dla rodzin tych osób, z uwzględnieniem uwag i zaleceń międzynarodowej konferencji ekspertów rządowych i pozarządowych, zorganizowanej przez MKCK w Genewie w dniach 19-21 lutego 2003 r.;
- analizę strat ponoszonych przez ludzi wskutek dostępności, użycia i nadużycia broni w czasie konfliktów zbrojnych;
- ograniczanie zagrożeń związanych z klęskami i ich skutkami oraz polepszanie metod przygotowania do klęsk i udzielania pomocy;
- ograniczanie dla osób najsłabszych zagrożeń związanych z HIV/AIDS i innymi chorobami zakaźnymi, jak również łagodzenie ich skutków.

Jednak znaczenie Programu działalności humanitarnej będzie zależało od determinacji wszystkich członków Międzynarodowej Konferencji z jaką przystąpią do jego pełnej realizacji.

* * *

¹ Międzynarodowy Ruch Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężycza składa się z: Międzynarodowego Komitetu Czerwonego Krzyża (zwanego dalej MKCK), stowarzyszeń krajowych Czerwonego Krzyża lub Czerwonego Półksiężycza (zwanym dalej stowarzyszeniami krajowymi) i Międzynarodowej Federacji Stowarzyszeń Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężycza (zwanym dalej Federacją). W niniejszym dokumencie termin "Ruch" odnosi się do wszystkich tych podmiotów.

POLEPSZENIE OCHRONY W CZASIE KONFLIKTÓW ZBROJNYCH I INNYCH SYTUACJI PRZEMOCY ZBROJNEJ

Cel ogólny 1 - Poszanowanie i przywrócenie godności ludzkiej osób uznanych za zaginione w czasie konfliktów zbrojnych i innych sytuacji zbrojnej przemocy.

Celem jest rozwiązanie problemu osób uznanych za zaginione, udzielenie pomocy ich rodzinom i zapobieganie zaginięciom innych osób, **poprzez** nakłanianie rządów, instytucji wojskowych oraz organizacji krajowych i międzynarodowych - w tym światowej sieci organizacji Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężycy - do podwojenia wysiłków mających na celu podjęcie konkretnych środków oraz potwierdzenie, umocnienie, poszanowanie i zdecydowane stosowanie postanowień międzynarodowego prawa humanitarnego dotyczących ochrony osób, **doprowadzenie** do tego, by władze powołane do rozwiązywania tych problemów ponosiły odpowiedzialność za swe poczynania.

- **Cel końcowy 1.1 - Zapobieganie zaginięciom osób**

W czasie konfliktów zbrojnych lub innych sytuacji zbrojnej przemocy należy zapewnić ochronę wszystkim osobom w celu zapobiegania zaginięciom, niezależnie od tego, czy są one wynikiem działań umyślnych, czy przypadkowych.

Proponowane działania:

- 1.1.1 Władze państwowe podejmą skuteczne działania gwarantujące, że wszyscy członkowie sił zbrojnych i sił bezpieczeństwa zostaną wyposażeni w środki osobistej identyfikacji, a więc co najmniej w plakietki identyfikacyjne oraz zapewnią, że środki identyfikacyjne będą obowiązkowe i poprawnie używane.
- 1.1.2 Władze państwowe podejmą skuteczne działania gwarantujące, że osoby nieletnie w sytuacjach zagrożenia zostaną wyposażone w środki identyfikacji osobistej i że wszyscy, których to dotyczy, z łatwością uzyskają te środki identyfikacyjne.
- 1.1.3 Władze państwowe i inne odpowiednie podmioty, a szczególnie stowarzyszenia krajowe, podejmą skuteczne działania służące szerszemu upowszechnieniu wśród osób cywilnych wiedzy o sposobach ustrzeżenia się przed zaginięciem. Odpowiednie czynniki i MKCK podejmą działania umożliwiające im dostęp do wszystkich osób cywilnych oraz możliwość zarejestrowania tych, którzy są narażeni na zaginięcie.

- 1.1.4 Władze państwowe i inne podmioty, których to dotyczy, a szczególnie stowarzyszenia krajowe i MKCK, podejmą skuteczne działania gwarantujące każdej osobie możliwość utrzymania kontaktu z bliskimi w czasie konfliktu zbrojnego i w innych sytuacjach zbrojnej przemocy.
- 1.1.5 Władze państwowe podejmą skuteczne działania w celu natychmiastowego poinformowania rodzin, adwokatów i każdej innej uprawnionej osoby o sytuacji osób pozbawionych wolności, jak również w celu zapobiegania pozasądowym egzekucjom, torturom i przetrzymywaniu osób w uciążliwych miejscach.

- Cel końcowy 1.2 - Wyjaśnienie losu osób uznanych za zaginione

Artykuł 32 I Protokołu dodatkowego z 1977 r. wymienia prawo rodzin do poznania losu najbliższych. W oparciu o to założenie, rodziny powinny uzyskać informację o losach ich bliskich, zaginionych w czasie konfliktu zbrojnego lub w innych sytuacjach zbrojnej przemocy, w tym o miejscu ich pobytu, a w przypadku śmierci - o przyczynie zgonu. Fakty, które doprowadziły do zniknięcia muszą być zbadane dla dobra rodzin i otoczenia zaginionych, a osoby odpowiedzialne za akty przemocy, które doprowadziły do zaginięcia, muszą odpowiadać za swe czyny.

Proponowane działania:

- 1.2.1 Władze państwowe i inne podmioty, których to dotyczy, a szczególnie stowarzyszenia krajowe i MKCK, podejmą skuteczne działania gwarantujące, że rodziny zostaną poinformowane o losie ich zaginionych bliskich, w tym o miejscu ich pobytu. Jeśli nie żyją, rodziny powinny poznać przyczyny i okoliczności śmierci, tak, aby im to ułatwiło zaakceptowanie zgonu i złagodziło żałobę.
- 1.2.2 Władze państwowe podejmą skuteczne działania gwarantujące w razie konieczności zastosowanie właściwych mechanizmów umożliwiających zaspokojenie oczekiwań rodzin w zakresie informacji, oficjalnego uznania faktów i ustalenie odpowiedzialności.

- Cel końcowy 1.3 - Opracowanie i korzystanie z informacji oraz dokumentacji dotyczącej osób uznanych za zaginione

Zbieranie i udzielanie informacji przez wszystkich, których to dotyczy, powinno być prowadzone w sposób aktywny i skoordynowany, umożliwiający zwiększenie skuteczności środków podjętych w celu wyjaśnienia losu osób uznanych za zaginione w wyniku konfliktu zbrojnego lub innych sytuacji zbrojnej przemocy.

Proponowane działania:

- 1.3.1 Władze państwowe i inne podmioty, których to dotyczy, a szczególnie stowarzyszenia krajowe i MKCK, podejmą skuteczne działania w celu zgromadzenia, opracowania i wykorzystywania dokumentacji dotyczącej osób zaginionych, tak, aby dane osobowe, które mogą służyć do wyjaśnienia losu tych osób, były odpowiednio scentralizowane.
- 1.3.2 Władze państwowe i inne podmioty, których to dotyczy, a szczególnie stowarzyszenia krajowe i MKCK, podejmą skuteczne działania, aby zapewnić poszanowanie odpowiednich norm i zasad dotyczących ochrony danych osobowych, zwłaszcza gdy chodzi o zbieranie, opracowanie i wykorzystanie informacji medycznych i genetycznych.

- Cel końcowy 1.4 - Postępowanie w odniesieniu do szczątków ludzkich i informacji o zmarłych

Informacje dotyczące osób zmarłych w wyniku konfliktu zbrojnego lub innych sytuacji zbrojnej przemocy, muszą być wykorzystywane w sposób, który przyczynia się do zmniejszenia liczby osób uznanych za zaginione, do wyjaśnienia losu osób, od których nie ma wiadomości, do położenia kresu niepewności i niepokoju rodzin.

Proponowane działania:

- 1.4.1 Władze państwowe i inne podmioty, których to dotyczy, a szczególnie stowarzyszenia krajowe i MKCK, podejmą skuteczne działania, gwarantujące należyte poszukiwanie, zbieranie, identyfikację i przechowywanie szczątków ludzkich oraz zapewnią właściwe zajmowanie się nimi, bez żadnej dyskryminacji i z poszanowaniem należnym zmarłym, jak również z przestrzeganiem cywilnych i religijnych obyczajów pogrzebowych, właściwych dla danej osoby i wspólnoty.
- 1.4.2 Władze państwowe i inne podmioty, których to dotyczy, podejmą skuteczne działania gwarantujące, że przed podjęciem wszelkich czynności ekshumacyjnych i identyfikacyjnych określone zostaną ogólne zasady; gdy tylko jest to możliwe, ekshumacja i identyfikacja szczątków zostanie dokonana przez specjalistów medycyny sądowej.

- Cel końcowy 1.5 - Udzielanie pomocy rodzinom osób uznanych za zaginione

Rodziny osób uznanych za zaginione, żyjące w podobnych warunkach jak pozostała część ludności cierpiąca z powodu konfliktu zbrojnego lub innych sytuacji zbrojnej przemocy, są dodatkowo nękane innymi jeszcze troskami wynikającymi z faktu zaginięcia bliskiej osoby. Te specyficzne potrzeby, różniące się zależnie od okoliczności, powinny być traktowane w szczególny sposób.

Proponowane działania:

1.5.1 Władze państwowe i inne podmioty, których to dotyczy, a szczególnie stowarzyszenia krajowe, MKCK i Międzynarodowa Federacja, podejmą skuteczne działania zmierzające do udzielenia ochrony i pomocy rodzinom osób uznanych za zaginione, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb kobiet i dzieci.

- Cel końcowy 1.6 - Zachęcanie zorganizowanych ugrupowań zbrojnych, uczestniczących w konfliktach zbrojnych, do rozwiązywania problemów osób uznanych za zaginione oraz do udzielania pomocy ich rodzinom i do zapobiegania innym zaginięciom.

Państwa-strony konwencji genewskich i inne podmioty, których to dotyczy, a szczególnie MKCK i wszędzie tam, gdzie jest to możliwe - także stowarzyszenia krajowe, będą zachęcały zorganizowane ugrupowania zbrojne do podjęcia starań mających na względzie zrealizowanie Celu ogólnego nr 1, jak również celów końcowych i skuteczne wykonywanie proponowanych działań.

* * *

Cel ogólny 2 - Wzmocnienie ochrony osób cywilnych we wszystkich sytuacjach przed skutkami użycia broni rażącej bez rozróżnienia, jak również wzmocnienie ochrony walczących przed zbytecznymi cierpieniami i zakazanymi rodzajami broni, poprzez kontrolę rozwoju, rozprzestrzeniania i wykorzystania broni.

Celem jest ochrona godności ludzkiej w obliczu ciągłych cierpień spowodowanych przez miny przeciwpiechotne i inne wybuchowe pozostałości wojny, szerokie rozprzestrzenianie broni i lekceważenie zasad regulujących ich użycie, jak również przez wprowadzanie nowych rodzajów broni i nowych technologii, które mogą być wykorzystane w celach wrogich, **poprzez** potwierdzenie, umocnienie, poszanowanie i implementację ochrony gwarantowanej przez międzynarodowe prawo humanitarne, **w celu** zagwarantowania, że środki używane w czasie operacji wojskowych będą zgodne z międzynarodowym prawem humanitarnym i że podjęte zostaną właściwe działania, zmierzające do zapobiegania poważnym pogwałceniom prawa oraz do utrzymywania w mocy istniejących norm prawnych w obliczu rozwoju nauki.

- Cel końcowy 2.1 - Położenie kresu cierpieniom spowodowanym przez miny przeciwpiechotne

Nasilenie powszechnych działań skierowanych przeciwko minom oraz kontynuowanie wysiłków zmierzających do całkowitego wyeliminowania min przeciwpiechotnych.

Proponowane działania:

- 2.1.1 Państwa, nawiązując partnerstwo z częściami Ruchu, udzielą pomocy w celu otoczenia opieką, rehabilitacji, reintegracji społecznej i ekonomicznej osób rannych w czasie wojny, w tym ofiar min; ponadto realizacji programów zapobiegania zagrożeniom minowym oraz programy rozminowania. MKCK będzie nadal sprawował kierowniczą rolę w realizacji Strategii Ruchu dotyczącej min lądowych. Stowarzyszenia krajowe, w ramach partnerstwa z MKCK i państwami, nadal będą traktowały priorytetowo działania przeciwo-minowe i będą umacniały swe zdolności w tej dziedzinie.
- 2.1.2 Wszystkie państwa będą dążyły do osiągnięcia ostatecznego celu, jakim jest całkowite wyeliminowanie min przeciwpiechotnych. Państwa, nie będące dotychczas stronami Konwencji o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu, powinny rozważyć możliwie najszybsze przystąpienie do tej konwencji.

2.1.3 Państwa-strony tej konwencji, przed pierwszą konferencją przeglądową powinny opracować krajowe programy rozminowania, niszczenia zapasów, zapobiegania zagrożeniom minowym i pomocy dla ofiar, przestrzegając przy tym terminów ustalonych w konwencji. Państwa-strony konwencji mające ku temu możliwości, powinny nasilić wysiłki w celu zapewnienia środków niezbędnych dla pełnej realizacji konwencji. Każde państwo będące stroną tej konwencji powinno podjąć wszelkie niezbędne środki gwarantujące jej implementację, w tym wprowadzić sankcje karne i dokonać harmonizacji doktryny wojskowej ze zobowiązaniami wynikającymi z konwencji.

- Cel końcowy 2.2 - Ograniczenie do minimum cierpień spowodowanych użyciem broni, które mogą powodować nadmierne obrażenia lub działających bez rozróżnienia

Liczba zgonów i zranień wśród ludności cywilnej spowodowanych przez wybuchowe pozostałości wojny powinna zostać znacznie ograniczona. Wzrosła liczba przystąpień do Konwencji o niektórych rodzajach broni konwencjonalnych, do jej protokołów i poprawki, która rozszerza zakres zastosowania konwencji i obejmuje także konflikty zbrojne niemiędzynarodowe.

Proponowane działania:

2.2.1 Międzynarodowa Konferencja wyraża zadowolenie z faktu przyjęcia Protokołu do Konwencji o niektórych rodzajach broni konwencjonalnych, dotyczącego wybuchowych pozostałości wojny (Protokół V) i zachęca państwa do rozważenia możliwości jak najszybszej jego ratyfikacji. Należy wzmocnić wysiłki na szczeblu międzynarodowym, aby zmniejszyć koszty ludzkie i społeczne powodowane przez wybuchowe pozostałości wojny, stosując takie działania jak oczyszczanie terenu, informowanie o zagrożeniu, udzielanie pomocy ofiarom, a po ratyfikacji nowego protokołu - zapewnienie jego realizacji. Ruch będzie realizował swoją strategię dotyczącą min przeciwpiechotnych, uwzględniając dodatkowo problem wybuchowych pozostałości wojny i wzmacniając w tym celu swoje zdolności.

2.2.2 Zachęcamy państwa do kontynuowania wysiłków mających na celu ograniczenie szkodliwych skutków min, min-pułapek i podobnych urządzeń wymierzonych przeciwko cywilom, poprzez rozważenie ratyfikacji poprawionego Protokołu II do Konwencji o niektórych rodzajach broni konwencjonalnych i poprzez jego pełną implementację.

- 2.2.3 Zachęcamy państwa do podjęcia środków na szczeblu krajowym i do nasilenia działań prowadzonych w ramach Konwencji o niektórych rodzajach broni konwencjonalnych, w celu ograniczenia do minimum zagrożenia, że amunicja wybuchowa przemieni się w wybuchowe pozostałości wojny, jak również w celu ograniczenia kosztów ludzkich powodowanych przez inne rodzaje min niż miny przeciwpiechotne.
- 2.2.4 W celu ograniczenia do minimum liczby zgonów i zranień wśród ludności cywilnej, powodowanych przez niektóre rodzaje i odmiany amunicji, państwa będą ściśle stosowały reguły dotyczące rozróżnienia, proporcjonalności i środków ostrożności w czasie ataku. W związku z tym części Ruchu będą kontynuowały promocję środków zmierzających do unikania strat wśród ludności cywilnej, powodowanych przez niewybuchy i różne odmiany amunicji.
- 2.2.5 Państwa powinny podjąć wszelkie niezbędne środki w celu zagwarantowania pełnego wdrożenia protokołów do Konwencji o niektórych rodzajach broni konwencjonalnych, działając jako strony tej konwencji. Te państwa-strony konwencji, które dotychczas nie przystąpiły do poprawki rozszerzającej zakres jej zastosowania na konflikty zbrojne międzynarodowe, rozważą sprawę przystąpienia do tej poprawki.

- Cel końcowy 2.3 - Ograniczanie cierpień ludzkich spowodowanych przez niekontrolowaną dostępność i nadużywanie broni

Biorąc pod uwagę fakt, że państwa mają obowiązek poszanowania i zapewnienia poszanowania międzynarodowego prawa humanitarnego, dostępność broni - zwłaszcza broni przenośnej, lekkiej i odpowiedniej amunicji - powinna być poddana wzmocnionej kontroli, aby ta broń nie znalazła się w rękach osób, które można podejrzewać o chęć wykorzystania jej w celu pogwałcenia tego prawa. Powinny być podjęte uzupełniające środki zapewniające poszanowanie prawa, jak również ograniczenie nadużycia broni.

Proponowane działania:

- 2.3.1 Państwa powinny przyjąć, poszanowanie międzynarodowego prawa humanitarnego za jedno z podstawowych kryteriów dotyczących podejmowania decyzji o transferze broni. Zachęcamy państwa do włączenia takich kryteriów do ustawodawstwa i polityki krajowej, jak również do norm regionalnych i światowych odnoszących się do transferu broni.

- 2.3.2 Państwa powinny podjąć konkretne środki w celu umocnienia kontroli broni i amunicji. W szczególności państwa powinny w trybie pilnym nasilić swe wysiłki mające na celu zapobieganie niekontrolowanej dostępności broni oraz nadużywaniu broni małych i lekkich, realizując Program działania ONZ w sprawie zapobiegania, zwalczania i wyeliminowania nielegalnego handlu bronią małą i lekką i uwzględniając wszelkie aspekty tej sprawy. Państwa powinny także zastosować inne odpowiednie instrumenty, a szczególnie te, które są opracowywane na szczeblu regionalnym.
- 2.3.3 Państwa, wspierane przez MKCK i stowarzyszenia krajowe, powinny czuwać nad tym, aby ich siły zbrojne, policja i siły bezpieczeństwa otrzymywały systematycznie przeszkolenie w zakresie międzynarodowego prawa humanitarnego oraz praw człowieka, szczególnie gdy chodzi o posługiwanie się bronią w sposób odpowiedzialny. W razie potrzeby podobne szkolenia zaleca się dla zorganizowanych grup zbrojnych.
- 2.3.4 Państwa, MKCK i stowarzyszenia krajowe powinny dążyć do ograniczenia zapotrzebowania na broń i do przeciwdziałania jej nadużyciom oraz do rozwijania kultury tolerancji, dzięki upowszechnianiu wśród społeczeństwa programów edukacyjnych i innych podobnych inicjatyw. Ponadto będą nasilać akcje uświadamiające, szczególnie wśród młodzieży, dotyczące zagrożeń wynikających z użycia broni małych i lekkich.
- 2.3.5 Państwa, MKCK i te stowarzyszenia krajowe, które mogą to uczynić, wzmocnią wysiłki mające na celu rejestrowanie i dokumentowanie skutków zbrojnej przemocy przeciwko ludności cywilnej, by w ten sposób unaocznili ich koszty ludzkie. Ponadto MKCK udokumentuje skutki zbrojnej przemocy, wywierane na prowadzone przez operacje.

- Cel końcowy 2.4 - Ochrona ludzkości przed zatruciami i umyślnym szerzeniem chorób

W świetle niedawnych postępów biotechnologii, które mogłyby być nadużyte dla stworzenia nowych metod lub środków walki, konieczne jest podjęcie działań zmierzających do zapobiegania nadużyciom biotechnologii i wykorzystywaniu jej do nieprzyjaznych celów oraz do zapobiegania erozji przepisów międzynarodowego prawa humanitarnego, zakazujących stosowania zatruc i umyślnego szerzenia chorób.

Proponowane działania:

- 2.4.1 Zachęcamy państwa-strony Konwencji z 1972 r. o broni biologicznej do kontynuowania wysiłków w ramach programu działania dotyczącego wymienionej konwencji w celu ograniczenia groźby, jaką stanowi broń biologiczna.
- 2.4.2 Uznając pierwszorzędne znaczenie programu działania dotyczącego Konwencji o broni biologicznej, wzywamy państwa do współdziałania z MKCK w celu opracowania deklaracji na szczelbu ministerialnym, która wspierałaby wysiłki podejmowane w ramach Konwencji z 1972 r. o broni biologicznej, mające na celu zapobieganie wykorzystania czynników biologicznych do celów wrogich, tak jak to przewiduje Apel MKCK "Biotechnologia, bronie a humanitaryzm". Części składowe Ruchu będą się starały podejmować sprawy zawarte w Apelu MKCK.
- 2.4.3 Zachęcamy państwa, które dotychczas tego nie uczyniły, do:
- rozważenia możliwości stania się stroną Protokołu genewskiego z 1925 r., Konwencji z 1972 r. o broni biologicznej i Konwencji z 1993 r. o broni chemicznej oraz do podjęcia decyzji w tej sprawie jeszcze przed Międzynarodową Konferencją Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężyca w 2007 r.;
 - przyjęcia odpowiedniego ustawodawstwa krajowego umożliwiającego ściganie i karanie aktów zakazanych na mocy Protokołu genewskiego z 1925 r., Konwencji z 1972 r. o broni biologicznej i Konwencji z 1993 r. o broni chemicznej.
 - włączenia odpowiednich norm etycznych i prawnych do programu studiów medycznych i nauk ścisłych oraz przyjęcia na szczelbu krajowym i międzynarodowym kodeksów postępowania przeznaczonych dla środowisk zawodowych i przemysłowych, tak aby zmniejszyć do minimum ryzyko wykorzystywania czynników biologicznych do wrogich celów;
 - kontynuowania wysiłków zmierzających do wprowadzenia na szczelbu krajowym i międzynarodowym mechanizmów kontroli i pomocy, służących do wykrywania i badania niezwykłych wybuchów epidemicznych.
- 2.4.4 Wzywamy państwa do poszanowania przedmiotu i celu Protokołu genewskiego z 1925 r., Konwencji z 1972 r. o broni biologicznej i innych odpowiednich norm prawa międzynarodowego, szczególnie poprzez baczną obserwację postępów osiąganych w naukach przyrodniczych i podejmowaniu praktycznych środków umożliwiających

skuteczną kontrolę czynników biologicznych, które mogłyby zostać wykorzystane do wrogich celów, również dzięki wzmocnieniu współpracy międzynarodowej.

- Cel końcowy 2.5 - Zagwarantowanie legalności nowych rodzajów broni w świetle prawa międzynarodowego

W obliczu szybkiej ewolucji technologii stosowanych przy produkcji broni i w celu ochrony osób cywilnych przed skutkami użycia broni rażących bez rozróżnienia, oraz w celu ochrony walczących przed niepotrzebnymi cierpieniami i skutkami zakazanych rodzajów broni, konieczne jest, aby nowe rodzaje broni jak również nowe metody i środki walki były poddane surowym i wielodyscyplinarnym badaniom.

Proponowane działania:

- 2.5.1 Zgodnie z I protokołem dodatkowym z 1977 r. (art. 36), nakłania się usilnie państwa-strony do wprowadzenia procedur badawczych mających na celu potwierdzenie dopuszczalności nowych rodzajów broni oraz nowych metod i środków walki. Pozostałe państwa powinny rozważyć wprowadzenie takich procedur badawczych. Procedury powinny zakładać podejście wielodyscyplinarne i dotyczyć w szczególności spraw wojskowych, prawnych i środowiskowych, a także związanych z ochroną zdrowia.
- 2.5.2 Zachęcamy państwa do poświęcenia szczególnej uwagi zbadaniu wszystkich nowych rodzajów broni, jak również nowych metod i środków walki, których skutki dla zdrowia są mało znane personelowi medycznemu.
- 2.5.3 MKCK ułatwi dobrowolną wymianę doświadczeń dotyczących procedur badawczych. Wzywamy państwa, które zastosowały takie procedury, do współdziałania w tej dziedzinie z MKCK. Komitet, współpracując z ekspertami rządowymi, zorganizuje warsztaty szkoleniowe przeznaczone dla Państw, które dotychczas nie opracowały procedur badawczych.

* * *

OGRANICZENIE RYZYKA I ZASIĘGU KLĘSK

Cel ogólny 3 - Ograniczenie zasięgu klęsk poprzez wprowadzanie środków ograniczania zagrożeń związanych z klęskami oraz polepszenia mechanizmów przygotowania na wypadek klęsk i reagowania.

Celem jest ochrona życia i godności ludzkiej, jak również ochrona środków przetrwania ludności i przeciwdziałanie wyniszczającym skutkom klęsk, **poprzez** pełne włączanie działań dotyczących ograniczania zagrożeń związanych z klęskami do krajowych i międzynarodowych instrumentów planowania i polityki, jak również wprowadzanie odpowiednich środków operacyjnych służących ograniczaniu zagrożeń,

poprzez wprowadzanie odpowiednich środków prawnych, politycznych i operacyjnych, służących ułatwianiu i przyspieszaniu skutecznych akcji pomocy w przypadku klęski,

w celu ograniczania zagrożeń związanych z klęskami i zmniejszania ich skutków dla zmarginalizowanych i najsłabszych grup ludności.

- **Cel końcowy 3.1 - Uznanie znaczenia ograniczania zagrożeń związanych z klęskami oraz podejmowania środków mających na celu ograniczenie do minimum skutków klęsk dotyczących najsłabsze grupy ludności.**

Kompleksowe ograniczanie zagrożeń związanych z klęskami, obejmujące zapobieganie, zarządzanie w sytuacji klęski i uśmierzanie skutków, może być osiągnięte dzięki działalności edukacyjnej i uświadamiającej. Inne środki mające służyć ograniczaniu do minimum skutków klęsk to: efektywne zarządzanie zasobami naturalnymi i ochrona środowiska; wprowadzenie systemów wczesnego ostrzegania; wprowadzenie i przestrzeganie norm budowlanych, szczególnie w krajach narażonych na klęski, co ma na celu ograniczenie skutków szkód dla infrastruktury; wspieranie wysiłków zmierzających do trwałej odbudowy; wreszcie, optymalne umacnianie zdolności najsłabszych grup ludności. Szczególną wagę ma prowadzenie tego rodzaju działalności wśród najbardziej zagrożonych oraz grup ludności dotkniętej marginalizacją z powodu ubóstwa, dyskryminacji lub wykluczenia społecznego, albo tych, które z powodu określonych okoliczności lub swego statusu prawnego, nie korzystają z programów przygotowania do klęsk i z pomocy w przypadku klęski.

Proponowane działania:

- 3.1.1 Państwa, zgodnie z międzynarodową strategią ograniczania zasięgu klęsk uchwaloną przez ONZ, powinny przeanalizować swe obowiązujące prawodawstwo i politykę w celu pełnego włączenia strate-

- gii ograniczania zagrożeń związanych z klęskami do wszystkich stosownych instrumentów prawnych i politycznych, ponieważ konieczne jest uwzględnianie czynników socjalnych, ekonomicznych, politycznych i środowiskowych, które wywołują podatność na klęski.
- 3.1.2 Władze państwowe powinny podjąć właściwe środki operacyjne służące ograniczaniu zagrożeń związanych z klęskami na szczeblu lokalnym i krajowym, szczególnie środki dotyczące trwałego zarządzania zasobami naturalnymi, środowiskowymi oraz planowania przestrzennego, właściwego planowania urbanistycznego, jak również obowiązujących norm i reguł budowlanych. Państwa, współdziałając ze stowarzyszeniami krajowymi i innymi instytucjami, których to dotyczy, powinny realizować programy uświadamiające dotyczące zagrożeń związanych z klęskami, programy edukacyjne przeznaczone dla społeczeństwa, wprowadzać systemy wczesnego ostrzegania, zapewnić planowanie akcji pomocy i przygotowania do klęsk i przewidywać inne środki przygotowawcze i łagodzące, oparte na ocenie zagrożeń, słabości i zdolności.
- 3.1.3 Zachęcamy usilnie państwa, by współpracując ze stowarzyszeniami krajowymi, włączały jako priorytet problem ograniczania zagrożeń do narodowych planów rozwoju, do strategii ograniczania ubóstwa i planów odbudowy po klęsce, zarówno gdy chodzi o działalność we własnym kraju, jak i w ramach akcji pomocy na rzecz rozwoju, prowadzoną na zasadzie współpracy dwustronnej, wielostronnej i regionalnej. Należy przy tym mieć szczególnie na uwadze ograniczenie słabości mieszkańców rejonów zagrożonych z powodu klęsk, ubóstwa, marginalizacji, wykluczenia społecznego lub dyskryminacji.
- 3.1.4 Gorąco zachęcamy państwa do tego, by traktowały priorytetowo zapewnienie środków niezbędnych do rozwiązania problemów związanych ze zmianami klimatycznymi. Stowarzyszenia krajowe powinny wzmocnić współpracę z państwami i ekspertami w dziedzinie zmian klimatycznych, aby zmniejszyć potencjalne negatywne skutki dla najsłabszych grup ludności. W tym celu mogą czerpać inspirację z zaleceń zawartych w dokumencie zatytułowanym "Przygotowanie do zmian klimatycznych", który został opracowany w wyniku realizacji "Planu działania" przyjętego przez XXVII Międzynarodową Konferencję w 1999 r.

- 3.1.5 Państwa, uznając wagę niezależności i pomocniczą rolę stowarzyszeń krajowych wobec władz publicznych w dziedzinie pomocy ofiarom klęsk, powinny przedyskutować i jasno określić ze swymi stowarzyszeniami ich rolę i zadania w zakresie ograniczania zagrożeń oraz działań w czasie klęsk. Może to w szczególności obejmować udział przedstawicieli stowarzyszenia krajowego w odpowiednich organach krajowych, które zajmują się opracowaniem polityki i koordynacją działalności. Państwa powinny również podjąć środki prawne i określić specyficzną politykę mającą na celu wspieranie stowarzyszeń krajowych w dążeniu do trwałego umocnienia zdolności wolontariuszy i ludności, zwłaszcza promując udział kobiet w ograniczaniu zagrożeń i kierowaniu akcjami pomocy w czasie klęsk.
- 3.1.6 Współdziałając z państwami części składowe Ruchu będą w pierwszym rzędzie dążyły do trwałego umacniania swych zdolności i polepszania działań w dziedzinie ograniczania zagrożeń związanych z klęskami, szczególnie gdy chodzi o kierowanie akcjami pomocy, zapobieganie i pracę uświadamiającą na szczeblu lokalnym, krajowym i regionalnym. Należy kłaść szczególny nacisk na ustanawianie skutecznego i otwartego partnerstwa z ludnością żyjącą w rejonach zagrożonych klęskami lub której słabość wynika z ubóstwa, marginalizacji, wykluczenia społecznego lub z innych form dyskryminacji. W tej działalności należy korzystać z pomocy wszystkich zainteresowanych partnerów.
- 3.1.7 Międzynarodowa Federacja będzie wspierała te stowarzyszenia krajowe, które pragną umocnić swe zdolności w dziedzinie ograniczania zagrożeń związanych z klęskami, upowszechniając znajomość najlepszych rozwiązań, mobilizując zasoby i budząc zainteresowanie państwa i innych odpowiednich podmiotów międzynarodowych, regionalnych i krajowych, w tym sektora prywatnego, problemami ograniczania zagrożeń związanych z klęskami.

- **Cel końcowy 3.2 - Doskonalenie międzynarodowych akcji pomocy dla ofiar klęsk poprzez wsparcie dla stworzenia i wdrożenia zbioru reguł, praw i zasad stosowanych w czasie międzynarodowych akcji pomocy w wypadku klęsk.**

Zasadniczą sprawą jest dostarczenie neutralnej i bezstronnej pomocy ludności poszkodowanej z powodu klęski. Pomoc powinna być udzielana bez dyskryminacji, zależnie od stopnia słabości ofiar i ich potrzeb. Doświadczenie dowodzi, iż osiągnięcie tego celu zależy w ogromnej mierze

od dobrego zrozumienia ogólnych zasad, według których prowadzone są międzynarodowe akcje pomocy. Prace badawcze prowadzone na całym świecie przez Międzynarodową Federację, dotyczące prawa stosowanego w odniesieniu do międzynarodowych operacji pomocy świadczą o tym, że istnieje wiele instrumentów mogących służyć do udoskonalenia działań tego rodzaju, lecz często nie są one znane lub nie są konsekwentnie stosowane.

Proponowane działania:

- 3.2.1 Wszyscy członkowie Międzynarodowej Konferencji przyjmują z zadowolaniem prace podjęte przez Międzynarodową Federację, która współpracując ze stowarzyszeniami krajowymi, państwami, ONZ i innymi podmiotami przystąpiła do porównywania reguł, praw i zasad mających zastosowanie do międzynarodowych akcji pomocy dla ofiar klęsk i do oceny ich skuteczności, tak jak to określono w rezolucji Zgromadzenia Ogólnego ONZ o wzmacnianiu efektywności i koordynacji międzynarodowych poszukiwań i pomocy (A/RES/57/150)
- 3.2.2 Wszyscy członkowie Międzynarodowej Konferencji uznają, że znajomość, objaśnianie, stosowanie oraz rozwój reguł, praw i zasad stosowanych w czasie międzynarodowych akcji pomocy w przypadku klęsk przyczynią się do ułatwienia i poprawy koordynacji, terminowości, stosowności, jakości i rozliczenia międzynarodowych akcji pomocy; mogą równocześnie stanowić ważny wkład w dzieło ochrony godności ludzkiej w sytuacji klęski.
- 3.2.3 Zachęcamy wszystkie państwa i części Ruchu do wspólnych działań mających na celu możliwie najbardziej wnikliwe uwzględnianie i najlepsze stosowanie, o ile zajdzie potrzeba, praw i zasad odnoszących się do międzynarodowych akcji pomocy na rzecz ofiar klęsk; zachęcamy również do stosowania zaleceń zawartych w Rezolucji 6 uchwalonej przez XXIII Międzynarodową Konferencję Czerwonego Krzyża, która dotyczy działań zmierzających do przyspieszenia pomocy międzynarodowej oraz w Rezolucji Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych i w jej załączniku, dotyczących koordynacji i pilnej pomocy humanitarnej dostarczanej przez ONZ, wraz z dołączonym aneksem (A/RES/46/182).
- 3.2.4 Zachęcamy państwa, by uznając niezależną i pomocniczą rolę stowarzyszeń krajowych wobec władz publicznych w sferze świadczenia pomocy humanitarnej w czasie klęsk, współpracowały ze swymi stowarzyszeniami krajowymi i z Międzynarodową Federacją w celu przeanalizowania istniejących praw dotyczących kierowania działaniami

niami w czasie klęsk, jak również instrumentów operacyjnych stosowanych na szczeblu krajowym, regionalnym i międzynarodowym, w celu możliwie najlepszego zharmonizowania działań z odpowiednimi regułami, prawami i zasadami, a jeśli jest to możliwe, także ze wskazówkami dotyczącymi akcji pomocy w czasie klęsk.

- 3.2.5 Zachęcamy państwa, które dotychczas tego nie uczyniły, aby przystąpiły do Konwencji z Tampere w sprawie zapewniania środków łączności na potrzeby akcji likwidowania skutków klęsk i wspierania akcji pomocy; stosowanie tej konwencji ma na celu ułatwienie skutecznego wykorzystania telekomunikacji w czasie akcji pomocy organizowanych z powodu klęsk i sytuacji pilnych potrzeb. Zależnie od potrzeb państwa stosują także odpowiednie rezolucje Międzynarodowych Konferencji Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężycy, Międzynarodowego Związku Telekomunikacyjnego, jak również rezolucje ONZ odnoszące się do użycia telekomunikacji w czasie klęsk, w sprawie dostępu do ofiar i ochrony personelu prowadzącego akcje pomocy i działania służące uśmierzaniu skutków klęsk.
- 3.2.6 Międzynarodowa Federacja i stowarzyszenia krajowe będą nadal odgrywały wiodącą rolę w działaniach prowadzonych przy współpracy z państwami, z ONZ i innymi odpowiednimi podmiotami w dziedzinie badań i pobudzania zainteresowań sprawą zbierania praw, reguł i zasad stosowanych w odniesieniu do międzynarodowych akcji pomocy w czasie klęsk. Chodzi szczególnie o określenie wszystkich niezaspokojonych potrzeb w porównaniu z prawami i regułami w tej dziedzinie, o opracowanie działań modelowych, metod i wskazówek praktycznych dotyczących akcji pomocy organizowanych w czasie klęsk. Chodzi również o aktywne rozwijanie znajomości, upowszechnianie, wyjaśnianie i zastosowanie reguł, praw i zasad dotyczących międzynarodowych akcji pomocy, jak również wytycznych stosowanych na wszystkich szczeblach przez państwa i wspólnotę międzynarodową. Międzynarodowa Federacja przygotowuje tymczasowe sprawozdanie, które przedstawi w czasie najbliższej Międzynarodowej Konferencji Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężycy w 2007 r.

* * *

OGRANICZANIE RYZYKA I ZASIĘGU CHORÓB

Cel ogólny 4 - Ograniczanie zwiększonej podatności na choroby, wynikającej ze stygmatyzacji i dyskryminacji, jak również z braku dostępu do pełnych środków w zakresie zapobiegania, opieki i leczenia.

Celem jest ochrona godności ludzkiej przed wyniszczającymi skutkami HIV/AIDS i innych chorób, które nękają przede wszystkim grupy poddane stygmatyzacji, dyskryminacji lub marginalizacji społecznej z powodu ich szczególnej sytuacji lub okoliczności; grupy te często nie mają dostępu do środków profilaktycznych, do leczenia, opieki i uzyskania wsparcia. Cel ten jest osiągalny:

Poprzez zwalczanie przeszkód natury prawnej i politycznej, jak również podtrzymujących je postaw społecznych, których skutkiem jest dyskryminacja i stygmatyzacja osób żyjących z HIV/AIDS i innych najbardziej zagrożonych grup ludności,

Poprzez zapewnienie wszystkim osobom, zwłaszcza przesiedleńcom i innym zmarginalizowanym grupom, np. więźniom, sprawiedliwego dostępu do działań prewencyjnych, leczenia i ochrony zdrowia, w tym do wsparcia psychosocjalnego,

Aby doprowadzić do ograniczenia skutków szerzenia się HIV/AIDS i innych chorób oraz zapewnienia możliwości osiągnięcia jak najlepszego stanu zdrowia, co jest jednym z podstawowych praw każdej ludzkiej istoty, niezależnie od przynależności rasowej, wyznania, przekonań politycznych, warunków ekonomicznych lub socjalnych; szczególną uwagę należy poświęcać ludności zmarginalizowanej i najuboższej.

- **Cel końcowy 4.1 - Wyeliminowanie stygmatyzacji, dyskryminacji i odrzucenia, na które narażone są grupy ludności dotkniętej HIV/AIDS.**

Obecnie HIV/AIDS stanowi jedno z najpoważniejszych zagrożeń dla godności ludzkiej. Pomimo coraz szerszej świadomości dotyczącej zasięgu epidemii, podejście w skali światowej do problemów HIV/AIDS jest w dalszym ciągu naznaczone postawą, która przyczynia się do stygmatyzacji osób żyjących z HIV/AIDS, jak również niewłaściwym traktowaniem najbardziej zagrożonych grup ludności. Dyskryminacyjne prawa i polityka w sposób bezpośredni lub pośredni pozbawiają te grupy ludności dostępu do programów profilaktycznych, do właściwego leczenia i opieki. Postępowanie wobec HIV/AIDS powinno doprowadzić do obalenia przeszkód społecznych, prawnych i politycznych, które przynoszą efekty dyskryminacyjne i stygmatyzują zarażonych, zagrożonych i najuboższych. Służby socjalne i służby ochrony zdrowia

powinny działać w oparciu o humanitarne zasady służące ochronie i poszanowaniu godności ludzkiej, a świadczenia powinny być udzielane bez dyskryminacji, zależnie od potrzeb i stopnia słabości ludzi, z zachowaniem postawy, która pobudza tolerancję, poszanowanie i integrację społeczną.

Proponowane działania:

- 4.1.1 Państwa, zgodnie z zobowiązaniami podjętymi w deklaracji przyjętej w czasie nadzwyczajnej sesji Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych w sprawie HIV/AIDS, powinny wyeliminować wszelkie prawa, politykę i praktyki prowadzące do dyskryminowania osób żyjących z HIV/AIDS, poświęcając szczególną uwagę kobietom i dziewczętom, jak również innym najsłabszym grupom ludności.
- 4.1.2 Państwa podejmą właściwe i skuteczne działania mające na celu wprowadzenie polityki i strategii zmierzającej do usunięcia stygmatyzacji i dyskryminacji związanych z HIV/AIDS, poświęcając szczególną uwagę rozmaitym implikacjom HIV/AIDS dla różnych płci i kładąc nacisk na integrację socjalną chorych na HIV/AIDS lub ich nosicieli, jak również innych najsłabszych grup ludności, a w szczególności na zapewnienie im pełnego korzystania z przysługujących im praw i podstawowych wolności.
- 4.1.3 Państwa, wspierane przez stowarzyszenia krajowe, powinny podjąć środki operacyjne, ze szczególnym uwzględnieniem równouprawnienia kobiet i zwalczaniem nierównowagi płci, w celu szerokiego zapewnienia i możliwości korzystania z kompletnego wachlarza usług w zakresie zapobiegania, opieki i leczenia w dziedzinie seksuologii i płodności.
- 4.1.4 Państwa powinny czuwać nad tym, aby na terenie całego kraju, szczególnie w krajach najbardziej zagrożonych, istniał szeroki wachlarz programów profilaktycznych, uwzględniających sytuację oraz lokalne wartości etyczne i kulturowe, w tym programów informacyjnych, edukacyjnych i w zakresie komunikacji, w językach zrozumiałych dla lokalnych społeczności, szanujących specyfikę kulturową; ich celem jest ograniczenie liczby przypadków postaw wysokiego ryzyka oraz zachęcanie do odpowiedzialnego postępowania seksualnego, w tym do zachowania abstynencji i wierności; należy zapewnić lepszy dostęp do niezbędnych artykułów, takich jak prezerwatywy męskie i żeńskie, czy sterylne strzykawki oraz prowadzić

- programy zmniejszania szkodliwych skutków narkomanii, umożliwiając szerszy dostęp do dobrowolnego i poufnego doradztwa i wykrywania, dostarczając niezakażone produkty krwiopochodne oraz zapewniając szybkie i skuteczne leczenie zakażeń przekazywanych drogą płciową.
- 4.1.5 Państwa, wspierane przez części składowe Ruchu, powinny w razie potrzeby podjąć środki operacyjne zmierzające do zapewnienia stałych postępów w dostępie do leczenia i opieki nad ludźmi żyjącymi z HIV/AIDS; należy szczególną troskę okazywać grupom zmarginalizowanym, które nie mają bezpośredniego dostępu do tego rodzaju świadczeń, w celu ochrony ich godności, życia i środków przetrwania oraz w celu zapobiegania przekazywaniu HIV.
- 4.1.6 Usilnie nakłaniamy państwa do opracowania i wdrożenia ustawodawstwa zmierzającego do wyeliminowania dyskryminacji, której ofiarami padają w miejscu pracy ludzie żyjący z HIV/AIDS. Współpracując ściśle z władzami państwowymi, organizacje społeczne i międzynarodowe oraz części Ruchu powinny prowadzić działalność uświadamiającą i edukacyjną w celu stworzenia przychylnego i społecznie akceptującego środowiska zawodowego w odniesieniu do personelu, wolontariuszy i beneficjentów. Te czynniki powinny także pomagać innym organizacjom pragnącym podjąć w miejscu pracy inicjatywy zmierzające do wyeliminowania stygmatyzacji i dyskryminacji, której ofiarami padają ludzie żyjący z HIV/AIDS.
- 4.1.7 Państwa, uznając znaczenie niezależnej i pomocniczej roli stowarzyszeń krajowych wobec władz publicznych w sferze usług humanitarnych dotyczących ochrony zdrowia i opieki, powinny jasno ustalić ze stowarzyszeniami krajowymi ich rolę i zadania w tym zakresie. W szczególności może to dotyczyć udziału stowarzyszeń w krajowych organach odpowiedzialnych za opracowanie polityki i zasad koordynacji w tej dziedzinie. Państwa powinny również podjąć środki prawne i specyficzną politykę mającą na celu wspieranie stowarzyszeń krajowych w ich dążeniu do trwałego umocnienia zdolności wolontariuszy i społeczeństwa w dziedzinie zwalczania HIV/AIDS, jak również w działalności w zakresie zapobiegania i ochrony zdrowia.
- 4.1.8 Państwa powinny ułatwiać udział społeczeństwa w planowaniu i wdrażaniu w życie środków zwalczania AIDS poprzez krajowe mechanizmy koordynacyjne przewidziane w Światowym Funduszu Walki z AIDS, Gruźlicą i Malaria. Dzięki temu w tej działalności będzie można korzystać z doświadczenia, zdolności i wpływu społeczeństwa, a zwłaszcza

dotkniętych społeczności. Wynika z tego szczególnie konieczność rozwijania i korzystania z potencjału sieci wolontariuszy stowarzyszeń krajowych, ponieważ zapewnia to możliwość dotarcia do lokalnych społeczności i rodzin.

4.1.9 Usilnie prosimy państwa i stowarzyszenia krajowe o zapewnienie, zgodnie z par. 7 Deklaracji, w tym dzięki współpracy międzynarodowej, niezbędnych zasobów ludzkich i finansowych i potrzebnego wsparcia instytucjonalnego w celu ograniczenia zagrożeń związanych z chorobami i ich skutkami.

4.1.10 Stowarzyszenia krajowe będą nadal prowadziły światową kampanię wymierzoną przeciwko stygmatyzacji i dyskryminacji dotyczącej AIDS ("Prawda o AIDS... Przekaż ją dalej") i przy współpracy z państwami i w pierwszym rzędzie ze wzmoczoną siłą zajmą się trwałym polepszeniem zdolności i skuteczności działań w zakresie ochrony zdrowia i uświadamianiem na szczeblu lokalnym dotyczącym HIV/AIDS. W tej działalności należy położyć nacisk na ustanawianiu otwartego i skutecznego partnerstwa z osobami żyjącymi z HIV/AIDS, jak również z innymi grupami ludności, której słabość wynika z ubóstwa, marginalizacji, wykluczenia społecznego i dyskryminacji.

4.1.11 Międzynarodowa Federacja będzie wspierała wysiłki stowarzyszeń krajowych zmierzające do umacniania ich zdolności do realizacji programów zwalczania HIV/AIDS oraz programów podstawowej ochrony zdrowia, dzięki wymianie doświadczeń dotyczących najlepszych metod, mobilizacji zasobów i zainteresowaniu państw i wspólnoty międzynarodowej problemami związanymi ze stygmatyzacją i dyskryminacją.

4.1.12 Ruch będzie ściśle współpracował UNAIDS i innymi organami i instytucjami zajmującymi się problematyką AIDS. Stowarzyszenia krajowe będą wspierały i umacniały pozycję Federacji jako centrum współpracy z UNAIDS oraz Światowej Sieci ludzi żyjących z HIV/AIDS, w celu wyeliminowania stygmatyzacji i dyskryminacji, oraz w celu mobilizacji wolontariuszy na szczeblu krajowym, regionalnym i międzynarodowym.

- **Cel końcowy 4.2 - Ograniczanie ryzyka i podatności związanych z HIV/AIDS i innymi chorobami, na które narażone są najbardziej osoby określone w par. 7 Deklaracji, jak również inne osoby zmarginalizowane, np. więźniowie. Z powodu swego statusu prawnego i okoliczności, osoby te mają ograniczony dostęp do**

programów edukacyjnych i programów ochrony zdrowia, opieki i zapobiegania chorobom.

Zarówno z punktu widzenia humanitarnego jak i w trosce o zdrowie publiczne, istotne jest udzielanie neutralnej i bezstronnej pomocy wszystkim grupom ludności, dotkniętym HIV/AIDS i innymi chorobami, bez dyskryminacji, jedynie z uwzględnieniem stopnia ich słabości i potrzeb. Znaczna część ludności nie ma pełnego dostępu do działań profilaktycznych, ochrony zdrowia i pomocy społecznej, z powodu prawa, polityki i praktyk dyskryminacyjnych, co powiększa ryzyko zakażenia tymi chorobami i pogłębia słabości. Sytuacja migrantów i przemieszczonych, jak również osób pozbawionych wolności, jest szczególnie niepokojąca. Skuteczne programy ochrony zdrowia, oparte na zasadach tolerancji i akceptacji społecznej, mające na celu dobre samopoczucie fizyczne, psychiczne i socjalne, mają zasadnicze znaczenie, jeśli chcemy działać na rzecz ochrony godności ludzkiej tych grup ludności i zapewnić ich skuteczną integrację społeczną.

Proponowane działania:

- 4.2.1 Usilnie nakłaniamy państwa, by współdziałając ze stowarzyszeniami krajowymi przeprowadziły analizę obowiązujących praw i polityki w celu zapewnienia, że każda ludzka istota będzie mogła osiągnąć możliwie najlepszy stan zdrowia, co stanowi jedno z podstawowych praw człowieka, niezależnie od przynależności rasowej człowieka, jego wyznania, przekonań politycznych, jego warunków ekonomicznych lub socjalnych.
- 4.2.2 Państwa, współpracując ściśle z częściami składowymi Ruchu i najsłabszymi grupami ludności, powinny realizować programy zapobiegania i dostępne dla ogółu ludności programy ochrony zdrowia, także dla przemieszczonych i osób zmarginalizowanych. Oznacza to uwzględnienie pilnych potrzeb i włączenie ich do programów ochrony zdrowia fizycznego i psychicznego oraz do programów pomocy społecznej.
- 4.2.3 Wzywamy państwa i części Ruchu, by wraz z innymi partnerami zajęły się w sposób wielokierunkowy i skoordynowany problemami towarzyszącymi HIV/AIDS i innym chorobom zwłaszcza w czasie konfliktów zbrojnych, klęsk i innych sytuacji pilnych potrzeb, biorąc pod uwagę słabości, lecz także specyficzne zdolności ludności przemieszczonej, społeczności, która ją przyjmuje, sił zbrojnych i personelu odpowiedzialnego za utrzymanie pokoju.

- 4.2.4 Usilnie prosimy państwa, by współpracując z Ruchem w sytuacjach kryzysowych uwzględniały potrzeby i specyficzne słabości osób dotkniętych HIV/AIDS, czuwając zwłaszcza nad ich bezpieczeństwem żywnościowym.
- 4.2.5 Usilnie nakładamy państwa, by współpracując z częściami Ruchu wprowadzały w życie politykę i środki operacyjne w więzieniach, aby stworzyć pewniejsze otoczenie i ograniczyć dla więźniów i personelu ryzyko zakażenia HIV, gruźlicą i innymi chorobami. Oznacza to w szczególności dobrowolne i poufne wykrywanie zakażeń HIV, udzielanie odpowiedniego doradztwa przed i wykryciu oraz prowadzenie programów uświadamiających.
- 4.2.6 Stowarzyszenia krajowe potraktują jako priorytet i poświęcą więcej uwagi zarówno na szczeblu lokalnym jak i krajowym trwałemu umacnianiu swych zdolności i zwiększaniu skuteczności działania uświadamiającego w dziedzinie ochrony zdrowia; będą kładły nacisk na ustanawianie skutecznego partnerstwa z ludnością szczególnie zagrożoną z powodu ubóstwa, marginalizacji, wykluczenia społecznego i dyskryminacji.
- 4.2.7 Międzynarodowa Federacja będzie wspierała starania stowarzyszeń krajowych o umocnienie swych zdolności w dziedzinie ochrony zdrowia w środowisku, prowadząc ciągle wymianę wiedzy o najlepszych metodach działania, mobilizując zasoby i pozyskując zainteresowanie państw i wspólnoty międzynarodowej dla problemów związanych ze stygmatyzacją i dyskryminacją.

Rezolucja 2

Rewizja Regulaminu Funduszu im. Cesarzowej Shoken

XXVIII Międzynarodowa Konferencja,
po zapoznaniu się ze sprawozdaniem komisji parytetowej Funduszu im. Cesarzowej Shoken,

1. *dziękuje* Komisji za zarządzanie Funduszem i aprobuje wszystkie dokonane nadania;
2. *powierza* Komisji zadanie przekazania sprawozdania japońskiej rodzinie cesarskiej za pośrednictwem Japońskiego Stowarzyszenia Czerwonego Krzyża;
3. *zatwierdza* nowy Regulamin Funduszu im. Cesarzowej Shoken, którego tekst przytaczamy poniżej:

REGULAMIN FUNDUSZU IM. CESARZOWEJ SHOKEN

(zatwierdzony przez XVI Międzynarodową Konferencję w Londynie w 1938 r., zmodyfikowany przez XIX Konferencję w New Delhi - 1957 r., XXV Konferencję w Genewie - 1986 r., Radę Delegatów w Budapeszcie - 1991 r. i XXVII Konferencję w Genewie - 1999 r.);

Artykuł 1 - Kwota 100.000 złotych jenów japońskich podarowana Międzynarodowemu Czerwonemu Krzyżowi z okazji IX Międzynarodowej Konferencji w Waszyngtonie (1912 r.) przez JW. Cesarzową Japonii z przeznaczeniem na "dzieło pomocy w czasie pokoju" została zwiększona do 200.000 jenów dzięki nowemu darowi przekazanemu z okazji XV Międzynarodowej Konferencji (Tokio 1934 r.) przez JW. Cesarzową Japonii i Cesarzową - wdowę. Ponadto Fundusz został powiększony dzięki wpłacie 3.600.000 jenów dokonanej przez Cesarzową Japonii z okazji 100-lecia Czerwonego Krzyża w 1963 r., a od 1966 r. dzięki kolejnym wpłatom rządu Japonii i Japońskiego Stowarzyszenia Czerwonego Krzyża. Nosi on nazwę "Fundusz im. Cesarzowej Shoken".

Artykuł 2 - Fundusz jest administrowany, a dochody rozdzielane przez Komisję parytetową, w skład której wchodzi sześciu imiennie wybranych członków. Trzech powołanych przez MKCK, a 3 przez Federację, przy czym kworum wymaga obecności 4 osób. Przewodniczącym jest na stałe jeden z przedstawicieli MKCK, natomiast Federacja zapewnia sekretariat Komisji. Komisja zbiera się w Genewie, z reguły w siedzibie Federacji.

Artykuł 3 - Fundusz założycielski, podobnie jak późniejsze dary, muszą pozostać nienaruszone. Jedynie dochód z odsetek i nadwyżki mogą być użyte na dotacje przyznawane przez Komisję na całkowite lub częściowe pokrycie kosztów następujących działań:

- a) Przygotowanie na wypadek klęsk
- b) Działalność zdrowotna
- c) Usługi transfuzji krwi
- d) Działalność młodzieżowa
- e) Pierwsza pomoc i ratownictwo
- f) Działalność socjalna
- g) Upowszechnianie humanitarnych ideałów Międzynarodowego Ruchu CK i CP
- h) Wszelkie inne przedsięwzięcia na rzecz ogółu, ważne dla rozwoju działalności stowarzyszeń krajowych CK i CP.

Artykuł 4 - Stowarzyszenie krajowe pragnące otrzymać dotację powinno za pośrednictwem swego Zarządu Głównego złożyć prośbę w sekretariacie Komisji. Prośby należy składać do 31 grudnia roku poprzedzającego przyznanie dotacji. Prośba powinna zawierać szczegółowy opis działań w jednej z wybranych dziedzin, wyszczególnionych w Artykule 3.

Artykuł 5 - Komisja rozważy zgłoszone prośby i przyzna dotacje na realizację tych, które uzna za stosowne i właściwe. O swych decyzjach Komisja co rok informuje stowarzyszenia krajowe.

Artykuł 6 - Stowarzyszenia krajowe, które wskutek okoliczności czują się zmuszone do zmiany przeznaczenia otrzymanej dotacji i do wykorzystania jej na inne cele niż te, które zostały opisane w pierwotnie zgłoszonej prośbie, zgodnie z Art. 4 muszą na to uzyskać wcześniejszą zgodę Komisji.

Artykuł 7 - Stowarzyszenia krajowe, które uzyskały dotację, przekażą Komisji parytetowej sprawozdanie o jej wykorzystaniu w terminie 12 miesięcy po otrzymaniu dotacji.

Artykuł 8 - Notyfikacja dotycząca przyznania dotacji będzie miała miejsce 11 kwietnia każdego roku, w rocznicę śmierci JW. Cesarzowej Shoken.

Artykuł 9 - Kwota nie przekraczająca 12% rocznych odsetek z kapitału jest przeznaczana na wydatki administracyjne związane z Funduszem oraz na koszty wynikające z pomocy udzielanej stowarzyszeniom krajowym w celu realizacji ich projektów.

Artykuł 10 - Na każdej sesji Rady Delegatów Komisja parytetowa przedstawi sprawozdanie na temat aktualnej sytuacji Funduszu, dotacjach przyznanych od czasu ostatniej sesji Rady i ich wykorzystaniu przez stowarzyszenia krajowe. Rada Delegatów za pośrednictwem Japońskiego Stowarzyszenia Czerwonego Krzyża przekaże to sprawozdanie japońskiej rodzinie cesarskiej.

Rezolucja 3

Znak

XXVIII Międzynarodowa Konferencja Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężyca,
przypominając Rezolucję 3 przyjętą przez XXVII Międzynarodową Konferencję 6 listopada 1999 r.,
przyjmuje Rezolucję 5 uchwaloną przez Radę Delegatów 1 grudnia 2003 r. (patrz Rezolucja Rady Delegatów z 2003 r. w sprawie znaku).

Rezolucja 4

Data i miejsce Międzynarodowej Konferencji Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężyca

XXVIII Międzynarodowa Konferencja Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężyca,
postanawia, że Konferencja odbędzie się w 2007 r. w Genewie, w terminie, który zostanie ustalony przez Komisję Stałą Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężyca.

ZOBOWIĄZANIA HUMANITARNE POLSKIEGO CZERWONEGO KRZYŻA

PRZYJĘTE NA XXVIII MIĘDZYNARODOWEJ KONFERENCJI CZERWONEGO KRZYŻA I CZERWONEGO PÓŁKSIĘŻYCA

I Poszanowanie i przywracanie godności osób zaginionych w czasie konfliktu zbrojnego lub napięć wewnętrznych, jak również godności ich rodzin.

Zgodnie z poniższym tekstem, w latach 2004 - 2007 zobowiązujemy się:

- nasilić działania w celu ustalenia losu osób zaginionych, ochrony ludzi przed zaginięciami i umacniania międzynarodowej sieci służb poszukiwań, dzięki pogłębianiu współpracy i budowaniu zdolności w tej dziedzinie,
- umacniać naszą własną zdolność do realizacji programu łączenia rodzin, zdolność docierania i wspierania rodzin podzielonych wskutek sytuacji konfliktu zbrojnego i wewnętrznej przemocy, jak również ulepszać nasz zbiór informacji i wykorzystanie danych dotyczących zaginionych osób,
- wspierać zobowiązanie MKCK i aktywnie wspomagać wysiłki w sprawie zaginionych, podejmowane przez rządy, MKCK i bratnie stowarzyszenia krajowe.

II Ratyfikacja i przystępowanie do traktatów oraz wycofywanie zastrzeżeń

Zdecydowani działać na rzecz ochrony ludzkiej godności dzięki poszanowaniu międzynarodowego prawa humanitarnego, wykorzystamy przypadającą w 2004 r. 50. rocznicę przyjęcia Konwencji haskiej o ochronie własności kulturalnej w czasie konfliktów zbrojnych, w celu rozwijania działań zmierzających do zapewnienia ochrony dziedzictwa kulturalnego. W razie potrzeby, może to również obejmować zachęcanie rządów, by stawały się stronami konwencji haskiej z 1954 r. i jej dwóch protokołów z 1954 r. i 1999 r. i by zapewniły skuteczną realizację tych traktatów na szczeblu krajowym.

III Zbiorowe zobowiązanie stowarzyszeń krajowych Czerwonego Krzyża krajów członkowskich i kandydujących do Unii Europejskiej

Stowarzyszenia krajów członkowskich i kandydujących do Unii Europejskiej głęboko zaniepokojone wzrastającą liczbą przypadków pogwałcenia

międzynarodowego prawa humanitarnego, a w szczególności atakami przeciwko osobom cywilnym, co świadczy o nieznanomości lub pogardzie dla powszechnych zasad, wartości i norm humanitarnych, przekonane o ogromnej wadze znajomości, zrozumienia i przyswajania sobie tych zasad i reguł przez społeczeństwo obywatelskie, a zwłaszcza przez młodzież,

w trosce o wspomaganie członków Unii Europejskiej w dziedzinie upowszechniania, poszanowania i zapewnienia poszanowania międzynarodowego prawa humanitarnego,

zobowiązują się do:

- podejmowania wszelkich działań, by w ramach posiadanych środków polepszać wśród młodzieży i całego społeczeństwa znajomość Podstawowych Zasad Ruchu, wartości humanitarnych i reguł prawa humanitarnego,
- popularyzować wśród osób nauczających odpowiednie narzędzia pedagogiczne np. program opracowany przez MKCK "Odkrywamy prawo humanitarne" oraz program Międzynarodowej Federacji "Działania na rzecz zmniejszania dyskryminacji i przemocy w społeczności".

IV Zbiorowe zobowiązanie stowarzyszeń Czerwonego Krzyża krajów członkowskich i kandydujących do Unii Europejskiej

Uważamy, że walka przeciwko rozprzestrzenianiu się HIV/AIDS należy do pierwszoplanowych spraw polityczno-humanitarnych świata.

HIV/AIDS, rozwijając się z szybkością przewyższającą naszą zdolność reagowania, jest zagrożeniem dla rozwoju, a nawet dla przetrwania całych pokoleń.

Stowarzyszenia Czerwonego Krzyża krajów członkowskich i kandydujących do Unii Europejskiej, zgodnie ze strategią przyjętą przez Międzynarodową Federację Stowarzyszeń Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężyca w czasie Zgromadzenia Ogólnego w 2001 r., świadome swej odpowiedzialności, pragną się zmobilizować i podjąć właściwe działania w obliczu tej pandemii w celu rozwijania strategii opartej na zapobieganiu i udzielaniu pomocy, zwalczaniu stygmatyzacji i dyskryminacji oraz na zapewnieniu prawa dostępu do leczenia.

W trzecim tysiącleciu nie można tolerować skandalu humanitarnego, który dotyka miliony osób skazując je na śmierć z braku środków niezbędnych dla zapewnienia działań zapobiegawczych, opieki i leczenia, dzięki który możliwe byłoby zahamowanie nieuniknionego szerzenia się choroby.

Będziemy działać z determinacją we wszelkich środowiskach, współpracując z innymi częściami społeczeństwa obywatelskiego, a w szczególności z organizacjami nosicieli HIV/AIDS, aby zapewnić powszechne poszanowanie prawa dostępu do leczenia.

Przypominamy zwłaszcza fakt, iż Ruch Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężyca wspiera wyzwanie rzucone w czasie sesji Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych określone jako "3 przed 5" i przyczynimy się do tego, aby 3 miliony zagrożonych śmiercią osób mogło przed 2005 rokiem podjąć leczenie, zapobiegając tym sposobem nowym zgonom, rozpaczy, zniszczeniom, pogarszaniu się poziomu życia i ograniczaniu aktywności gospodarczej.

ZOBOWIĄZANIA HUMANITARNE RZĄDU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

PRZYJĘTE NA
XXVIII MIĘDZYNARODOWEJ KONFERENCJI CZERWONEGO
KRZYŻA I CZERWONEGO PÓŁKSIĘŻYCA

I Umocnienie ochrony osób cywilnych we wszystkich sytuacjach rażącego, bez dyskryminacji, użycia broni i jego skutkom, jak również umocnienie ochrony walczących przed zbytecznymi cierpieniami i zakazanymi rodzajami broni, poprzez kontrolę rozwoju, rozprzestrzeniania i wykorzystania broni.

Przewodniczący Rady Unii Europejskiej składa poniższe zobowiązanie w imieniu Unii Europejskiej*:

Unia Europejska zapewni wsparcie, przez czas określony przez zobowiązanie, potrzebne na opiekę, rehabilitację, reintegrację społeczną i gospodarczą ofiar wybuchowych pozostałości wojny, a także na programy uświadamiające zagrożenia oraz programy usuwania niewybuchów. Państwa członkowskie Unii Europejskiej będą dążyły do ratyfikacji i implementacji protokołu o wybuchowych pozostałościach wojny, który został za-

twierdzony na spotkaniu państw - stron Konwencji o niektórych broniach konwencjonalnych (CCW) w dniach 27-28 listopada 2003 roku. Państwa członkowskie Unii Europejskiej podejmują się niezwłocznie dostosować do rozszerzonego zasięgu Konwencji o niektórych broniach konwencjonalnych (CCW) na odnośnie konflikty międzynarodowe.

II Karanie naruszeń międzynarodowego prawa humanitarnego na poziomie międzynarodowym

Przewodniczący Rady Unii Europejskiej podjął poniższe zobowiązanie w imieniu Unii Europejskiej*:

Unia Europejska potwierdza swoją gotowość do promowania współpracy międzynarodowej między wszystkimi aktorami politycznymi, wojskowymi i humanitarnymi, której celem jest zapewnienie poszanowania międzynarodowego prawa humanitarnego. W celu umocnienia upowszechniania oraz implementacji międzynarodowego prawa humanitarnego Unia Europejska podjęła poniższe zobowiązanie:

Zobowiązanie UE do wspierania Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK):

- Międzynarodowy Trybunał Karny powołany w celu zapobiegania oraz ograniczania liczby poważnych przestępstw objętych jego jurysdykcją, jest zasadniczym środkiem promowania poszanowania międzynarodowego prawa humanitarnego i praw człowieka, będąc wkładem na rzecz wolności, bezpieczeństwa, sprawiedliwości i zasad prawa, a także zachowania pokoju i wzmocnienia bezpieczeństwa międzynarodowego.

Unia Europejska potwierdza swoje zaangażowanie na rzecz skutecznego funkcjonującego MTK oraz dąży do zapewnienia jego powszechnej akceptacji, poprzez propagowanie możliwie szerokiego uczestnictwa w Statucie Rzymskim, jak również skutecznej współpracy z Trybunałem.

W tej sprawie wkład Unii Europejskiej będzie zawierał w szczególności, inicjatywy skierowane na propagowanie upowszechniania wartości, zasad i warunków Statutu Rzymskiego oraz instrumentów pokrewnych, a także współpracę, kiedy to konieczne, z innymi zainteresowanymi państwami, instytucjami międzynarodowymi, organizacjami pozarządowymi i innymi przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego, jak również polityczne i techniczne wsparcie dla MTK w stosunku do różnych państw lub grup państw. W celu wsparcia niezależności MTK Unia Europejska i jej państwa człon-

kowskie powinny, w szczególności, podjąć każdy wysiłek w celu natychmiastowego podpisania i ratyfikacji Porozumienia o przywilejach i immunitetach MTK oraz promować podjęcie tych działań przez inne państwa.

III Propagowanie i upowszechnianie

Przewodniczący Rady Unii Europejskiej podjął poniższe zobowiązanie w imieniu Unii Europejskiej*:

Unia Europejska potwierdza swoją gotowość do promowania współpracy międzynarodowej między wszystkimi aktorami politycznymi, wojskowymi i humanitarnymi, której celem jest zapewnienie poszanowania międzynarodowego prawa humanitarnego. W celu umocnienia upowszechniania oraz wdrożenia w życie międzynarodowego prawa humanitarnego Unia Europejska podjęła poniższe zobowiązanie:

Zobowiązanie UE do podnoszenia świadomości społecznej w zakresie międzynarodowego prawa humanitarnego:

- Głęboko zaniepokojona szkodliwym i szybko rozprzestrzeniającym się wpływem konfliktów zbrojnych na ludność cywilną i ich długofalowym wpływem na trwały pokój, bezpieczeństwo i rozwój, a także zaniepokojona powtarzającymi się przypadkami naruszania międzynarodowego prawa humanitarnego, które wskazują między innymi, brak wiedzy o lub szacunku dla międzynarodowych zasad i standardów humanitarnych, Unia Europejska przyczyni się do podnoszenia świadomości społecznej w przedmiocie międzynarodowego prawa humanitarnego.

Unia Europejska będzie dążyć do osiągnięcia tego celu poprzez stosowanie szerokiego zakresu zasad i środków na poziomie krajowym i międzynarodowym, w tym:

- inicjatyw zmierzających do poprawy ogólnego upowszechniania i komunikacji oraz podniesienia wrażliwości społecznej w stosunku do zasad międzynarodowego prawa humanitarnego.
- inicjatyw zmierzających do poprawy zrozumienia i zainteresowania dla zasad międzynarodowego prawa humanitarnego, w szczególności wśród młodzieży, w tym poprzez promowanie odpowiednich materiałów edukacyjnych, takich jak program MKCK "Odkrywamy Prawo Humanitarne".

IV Promocja i upowszechnianie

Przewodniczący Rady Unii Europejskiej podjął poniższe zobowiązanie w imieniu Unii Europejskiej*:

Unia Europejska potwierdza swoją gotowość do promowania współpracy międzynarodowej między wszystkimi aktorami politycznymi, wojskowymi i humanitarnymi, której celem jest zapewnienie poszanowania międzynarodowego prawa humanitarnego. W celu umocnienia upowszechniania oraz wdrożenia w życie międzynarodowego prawa humanitarnego Unia Europejska podjęła poniższe zobowiązanie:

Zobowiązanie UE do propagowania poszanowania międzynarodowego prawa humanitarnego w operacjach utrzymywania pokoju:

- Unia Europejska i jej państwa członkowskie zobowiązują się nadal promować upowszechnianie i szkolenia z dziedziny międzynarodowego prawa humanitarnego i praw człowieka pośród swoich sił wojskowych, szczególnie w stosunku do personelu wyznaczonego do operacji utrzymywania pokoju. Będziemy także promować upowszechnianie międzynarodowego prawa humanitarnego wśród personelu wojskowego z państw trzecich, w tym poprzez wspieranie ich uczestnictwa w odpowiednich zajęciach edukacyjnych (np. seminariach, kursach, itp.).

* Ubiegające się o przyjęcie do UE państwa: Cypr, Czechy, Estonia, Litwa, Łotwa, Malta, Polska, Słowacja, Słowenia, Węgry podejmują się przestrzegać tych zobowiązań od dnia ich ogłoszenia.

Tłumaczenie: Alina Kuśmierczyk

Redakcja : Krzysztof Kędziński

Skład : Adrian Majchrzak

Wydanie publikacji sfinansował Międzynarodowy Komitet Czerwonego Krzyża

Zarząd Główny Polskiego Czerwonego Krzyża

ul. Mokotowska 14, 00-950 Warszawa

T +48 22 326 12 86

F +48 22 628 41 68

E-mail: info@pck.org.pl

www.pck.org.pl

19 Avenue de la Paix

1202 Geneva Switzerland

T +41 22 734 6001

F +41 22 733 2057

E-mail: icrc.gva@icrc.org

www.icrc.org

International Federation

of Red Cross and Red Crescent Societies

17 Chemin des Crets, Petit-Saconnex

P.O. Box 372, 1211 Geneva 19, Switzerland

T +41 22 730 4222

F +41 22 733 0395

E-mail: secretariat@ifrc.org

www.ifrc.org

ICRC